

S kongresa narodnih noš.

Slika 1.: bogata bosanska noša (od zadaj).

Slika 2.: bosanski par.

Slika 3.: Četli z dudakom v sredini.

Slika 4.: Četlinje iz raznih krajev z enako oblečenimi lutkami.

Slika 5.: stara kočevska noša.

Levo zgoraj: nastop
Korošcev.

Levo spodaj: primorska
narodna noša.

Desno: dekle iz solkanske
okolice.

Misli.

Andreja Vera.

Popoldansko sonce je pripekalo, da se je osameli plevici na strnišču ulival pot izpod rute. Zdelo se je, da je ne tišči k zemlji samo delo, marveč tudi misli, kdo ve kakšne skrbi.

Od precej oddaljene, samotne kmetske hišice se je pokazal pes, kocast in neznatn, pa zvest in hud na verigi, kakoršni so že ti četveronogi varuhi kmetskih domov. Tekel je po stezi v smeri proti plevici, vohal, postajal, se oziral, iskal. Prišel je s steze na vozno pot, zopet postal, premišljal, našel smer in tekel čez njive. Kmalu je ugledal plevico in se veselo pognal naprej; ko je pa prišel blizu, je boječe in spoštljivo pridržal tek in se bližal plevici počasi, mahljaje z repom, češ: „Odpusti, da prihajam; ni me strpelo doma, rad bi bil v tvoji bližini, ki si moja gospodarica, ki me nasičuješ in daješ, da imam dom...“ Plevica se ni ne z mila ne s trda zmenila za psa; sklanjala se je nizko nad zemljo in nadaljevala svoje delo.

Skromni hišni varuh je bil očitno zadovoljen, da je tako opravil: da ga ni zapodila, da je smel ostati pri njej. Vdano je legel v razor, obrnjen proti gospodinji, in položil glavo med prednji nogi. Tako je čakal, da bi končala svoje delo in bi jo potem spremil domov.

Pasja ljubezen? Da; a je mnogo ljudi, ki ne poznajo tolike hvaležnosti in zvestobe do svojih; in mnogo je danes tudi takih, ki tako stradajo ljubezni, da bi mogli biti tudi za tako pasjo ljubezen zavidni.